

จันทร์ 11 มีนาคม

สัปดาห์ที่ 4
เทศกาลมหาพรต
สดด 30:1,3,4-5,
10-11,12
ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4

บทอ่านที่ 1

อสย 65:17-21

พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า “ดูซิ เราจะสร้างฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ จะไม่มีผู้ใดคิดถึงและจดจำเรื่องราวในอดีตอีก แต่จงร่าเริงและยินดีเสมอในสิ่งซึ่งเรากำลังจะสร้างขึ้น เพราะเรากำลังจะสร้างกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นความยินดี และสร้างประชากรของเมืองนั้นให้เป็นความชื่นบาน เราจะยินดีเพราะกรุงเยรูซาเล็ม และร่าเริงเพราะประชากรของเรา จะไม่มีผู้ใดได้ยินเสียงร้องไห้ และเสียงคร่ำครวญในเมืองนั้นอีก ที่นั่นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนชราที่ตายก่อนถึงกำหนด เพราะคนหนุ่มที่สุดจะตายเมื่อมีอายุหนึ่งร้อยปี ผู้ที่มีอายุไม่ถึงหนึ่งร้อยปีจะนับได้ว่าเป็นผู้ถูกสาปแช่ง เขาจะสร้างบ้านและจะเข้ามาอาศัย จะปลูกสวนองุ่นและจะกินผล

พระวรสาร

ยน 4:43-54

หลังจากนั้นสองวัน พระเยซูเจ้าทรงออกเดินทางต่อไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์เคยทรงประกาศไว้ว่า ประกาศมักไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์อย่างดี เพราะเห็นการกระทำต่าง ๆ ของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มในระหว่างวันฉลองที่เขาไปร่วมด้วย

พระเยซูเจ้าเสด็จกลับมาที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง พระองค์เคยทรงเปลี่ยนน้ำเป็นเหล้าองุ่นที่นั่น ชาวชากรคนหนึ่งมีบุตรป่วยหนักอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม เขาได้ยินว่าพระเยซูเจ้าเสด็จจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลีแล้ว จึงมาเฝ้าพระองค์และทูลขอให้เสด็จไปรักษาบุตรของเขา ซึ่งใกล้จะสิ้นชีวิต

พระเยซูเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายไม่เห็นเครื่องหมายอัศจรรย์และปาฏิหาริย์แล้ว ท่านจะไม่เชื่อเลย” ชาวชากรผู้นั้นทูลว่า “พระเจ้าข้า โปรดเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพเจ้าจะสิ้นใจเถิด”

พระเยซูเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ไปเถิด บุตรของท่านพ้นอันตรายแล้ว”

ชายผู้นั้นเชื่อพระวาจาที่พระเยซูเจ้าตรัสแก่เขา จึงเดินทางจากไป ขณะที่เขากำลังเดินทางกลับ คนรับใช้ของเขามาพบ บอกว่าบุตรของเขาพ้นอันตรายแล้ว เขาซักถามถึงเวลาที่บุตรของเขามีอาการดีขึ้น คนรับใช้ตอบว่า “เมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมฆอาการใช้ก็หาย” บิดาจึงรู้ว่า นั่นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูเจ้าตรัสว่า “บุตรของท่านพ้นอันตรายแล้ว” เขากับทุกคนในครอบครัวจึงมีความเชื่อ... พระเยซูเจ้าทรงกระทำเครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งที่สองนี้ หลังจากเสด็จกลับจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

การเจ็บไข้ได้ป่วยและความตายอยู่เคียงข้างกับมนุษยชาติ แม้พระเจ้าจะทรงรักษาให้หายได้ แต่ก็ไม่ใช่ทุกครั้งที่เราจะได้รับตามคำภาวนาของเราเสมอ การเจ็บไข้ได้ป่วยและความตาย จึงเป็นเครื่องหมายถึงความอ่อนแอของมนุษย์ และเตือนให้เราเห็นว่า เราไม่ได้เป็นนายเหนือร่างกายของเราและวันหนึ่งเราจะต้องตาย เราไม่สามารถลี้ภัยหรือมีอำนาจเหนือร่างกายของเราได้ซึ่งรวมถึงจิตใจและวิญญาณด้วย แต่ผู้ที่เป็นเจ้าของอย่างแท้จริงคือพระเจ้า ผู้ที่เราควรไว้วางใจพระองค์มากกว่าไว้วางใจตัวของเราเองและสิ่งที่เป็นของโลกนี้

